

MARATHON AMERSFOORT

05.10.2003

Kwart over 7. Steeds weer hetzelfde verhaaltje. Op weg naar Pier, Zonhoven. Via Houthalen-Helchteren, Hechtel ... Lommel ... richting Eindhoven. Daar de autoweg op via Den Bosch, Utrecht naar Amersfoort. Maat Pier en ik lopen meer bij onze Nederlandse noorderburen dan in ons eigen landje. En daar is slechts één reden voor: bij Oranje zijn er nu eenmaal veel meer marathonorganisaties.

Omstreeks 10.00 u. landen we bij het sportcomplex Birkhoven waar gelijk met onze aankomst heel wat dames zich opmaken voor een of meer partijtjes veldhockey op de aanpalende kunstgrasvelden, een prachtige sport die bij ons omzeggens niet beoefend wordt! Wat ons wel tegenvalt, is het gezicht van al die rokende dames ... Foei, ladies, sowieso, en zeker nabij sportvelden!

Wij volgen de pijltjes van AV Triathlon, de club van onze vriend ultralooper Rob Froonhoff, en organisator van de deze 6-uurloop en marathon van Amersfoort.

Onderweg naar het inschrijfflokaal lopen we Jack Hendrickx, Jan-Willem Dijkgraaf en Rob van den Hoek tegen het lijf. Binnen groet Rob (Froonhoff) ons, heet ons welkom en stopt me een gevouwen A4-tje met ingesloten 10 € in de hand. Blijkt dit een print van het inschrijfformulier van de LPM op onze website.

"Bij deze ben je de eerste betalende inschrijver voor onze marathon," weet ik hem te vertellen.

Aha, nu druppelen ze langzaam binnen, onze freaks van de 100MCNL (100 Marathon Club Nederland), waarvan ik ook deel uitmaak). En het voelt goed, tussen deze karaktermensen te toeven. Want geloof me, zowel de deelnemers

aan de marathon als de

6-uurlopers, allen hebben ze slechts één doel: de wedstrijd of de opgelegde tijd uitlopen.

Als ik wat later Gerry (Dumont) en vriend Frans (Goddijn) nog tegenkom, kan de dag al niet meer stuk.

Zelfs zonder het lidmaatschap van de 100MCNL vormen wij al een virtuele

club, een allegaartje van geobsedeerde, passionele sporters die zelf onze prestaties naar waarde weten schatten, maar wel met een flinke portie relativiseringsvermogen. Elke week martelen, teisteren wij lichaam en geest ... en houden er nog een gelukkig gevoel aan over ook!

Zijn wij nu de vreemde volgels, de weirdies, of is de 'gewone' man de zonderling?

Hij die

zondagmorgen met zijn gezin - bij de geur van een lekker kopje koffie en een luchtig croissantje - de ochtend doorbrengt. Hij die met een zondags sigaartje in de ene en met de ochtendeditie van de zondagskrant in de andere hand voorts de middag haalt? Hij die de kroost later op de dag vergast op een 'gezond' herfstwandelingetje?

Dezelfde retorische vraag: al die medewerkers - onder de kille, schrale tentjes - die de rondjes tellen, die aan de pc de wedstrijdgegevens invoeren en verwerken; de speaker, die 6 uur lang in de koude herfstvlucht deskundige commentaar levert en daardoor de deelnemers een hart onder de riem steekt; de koffiedames, de heerlijke 'snerfbereiders', en zovele andere pro deo-medewerkers Zijn al deze goede mensen de zonderlingen, die hun vrije zondag opofferen om een handvol freaks de gelegenheid te geven hun masochistische hobby te beoefenen?

Dank beste mensen, dank uit 't diepst van mijn hart voor deze telkens weer ondergewaardeerde inzet. Dank ook Frans, voor je aanwezigheid, voor je gratis toelevering van de zovele mooie foto's, zowel op je privésite als via Ultraned. Een verrijking zonder meer, een meerwaarde voor het langeafstandlopen tout court! Dank ook aan alle loopvrienden, deze ongecompliceerde fijne mensen, die de 'relativiteitstheorie' hoog in het vaandel voeren. Jullie aanwezigheid geeft telkenmale de stimulans om het ook de volgende week weer te proberen ...

